

พระธรรมวินัยคือ **ลู'ชีวิต**

วันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

โอบาทหลวงพ่อดัมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา เราได้เข้ามาประชุมพร้อมกันที่อุโบสถ ต่อหน้าพุทธปฏิมากรซึ่งเป็นองค์แทนของพระบรมศาสดา และพร้อมใจกันกล่าวคำอธิษฐานพรรษา คือ จะใช้เวลาภายใน ๓ เดือนนี้อยู่จำพรรษา ณ วัดพระธรรมกาย ในขอบเขตที่คณะสงฆ์กำหนดเอาไว้ เราจะไม่ไปแรมราตรีที่ไหน ยกเว้นมีกรณีกิจที่จำเป็นตามที่พระธรรมวินัยทำนองอนุญาตเอาไว้ แต่วัตถุประสงค์หลัก ต้องการให้เราได้อยู่จำพรรษาเพื่อที่จะได้บำเพ็ญสมณธรรมร่วมกัน

ธรรมเนียมการนั่งหัตถบาส

การที่ให้นั่งหัตถบาส คือ นั่งติด ๆ กันอย่างนี้ เพื่อต้องการให้หมู่สงฆ์ได้ยินกันทั่วถึงทั้งบริษัท เพราะว่าในสมัยพุทธกาลไม่มีไมโครโฟน ไม่มีลำโพง แม้ว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมีพุทธานุภาพ ตรัสโดยปราศจากไมโครโฟน แต่ก็ได้ยินทั่วถึงกันหมดทั้งใกล้และไกล แต่พระองค์ทรงมองเห็นประโยชน์ใหญ่ในอนาคตว่า บุคคลที่จะมีพุทธานุภาพอย่างพระองค์นั้นจะลดน้อยถอยลง หรือจะไม่มี หากต่างคนต่างนั่งกระจัดกระจายกันไปก็จะได้ยินกันไม่ทั่วถึง จึงให้มานั่งติดกัน รวมกันเป็นหมู่ เป็นกลุ่มเพื่อให้ได้ยินทั่วถึง

เพราะฉะนั้น เราก็มานั่งกันอย่างนี้แหละ จะได้ไม่มีรูปใดรูปหนึ่งอ้างว่า ไม่ได้ยินข้อความที่ได้กล่าวเอาไว้ พอมานในยุคไฮเทคโนโลยี เรามีไมค์ มีลำโพง แม้ได้ยินกันทั่วถึงก็ยังคงต้องรักษาธรรมเนียมปฏิบัตินี้เอาไว้ เพราะว่ามันก็ไม่ได้มีใช้ในทุกหนทุกแห่ง นี่เป็นสิ่งที่เราต้องรักษากันเอาไว้ให้ดี

วัตถุประสงค์การอยู่จำพรรษา

วัตถุประสงค์ของการมาอยู่ร่วมกันในอารามในช่วงเข้าพรรษา ในสมัยพุทธกาลเป็นช่วงฤดูฝน ภิกษุได้เดินทางเหยียบย่ำข้าวกล้าในนา ทำให้พืชพันธุ์ พืชผัก ผลไม้ ของชาวบ้านเสียหายแล้ว ยังมีหลักที่สำคัญคือ จะได้มาอยู่ประพาศธรรมร่วมกัน

เนื่องจากว่า เรายังเป็นผู้ฝึกหัดใหม่ ยังเป็นเสขบุคคลที่จำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้ในธรรมวินัย ยังมีจิตใจที่โลเลขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ บางครั้งจิตใจก็เฟื่องฟู บางครั้งก็ฟุบแฟบ เพราะเรายังมีกิเลสอาสวะหมักดองอยู่ในใจ จำเป็นต้องอยู่ใกล้ครูอาจารย์ ใกล้หมู่คณะ

ยามใดที่ท้อถอย ได้ฟังโอวาทของพระอาจารย์ เห็นความพร้อมเพรียงของหมู่ หรือเห็นเพื่อนสหธรรมิกตั้งใจทำความเพียรปฏิบัติธรรม เพื่อละกิเลสอาสวะ แม้ยังมีกิเลสอยู่แต่ก็มีกำลังใจสูงส่งที่จะปฏิบัติธรรม เพื่อขจัดกิเลสอาสวะนั้น ก็จะพลอยทำให้เรามีกำลังใจเพิ่มขึ้น

ที่จริงกำลังใจมีอยู่ในตัวเราทุกคน แต่เอามาใช้ไม่ได้ไม่เท่ากัน เพราะเราขาดสติ เมื่อเราขาดสติ กิเลสอาสวะก็จะได้ช่องมาดบังปัญญา ทำให้ลืมหายหมายของการบวช ซึ่งอารมณ์ชั่ววูบนั้นอาจจะเปลี่ยนให้เราจากถือบาตรไปถือทัพพี จากชีวิตนักบวชไปเป็นชีวิตคฤหัสถ์ได้ เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องอยู่ร่วมกัน ใกล้ชิดครูบาอาจารย์ ใกล้ชิดหมู่คณะ

วัตถุประสงค์การบวช

ที่นี้เรามาดูวัตถุประสงค์ของการบวช เราบวชมาทำไม นี่คือสิ่งที่เราจะต้องคิดและสอนตัวเองให้ได้ทุก ๆ วัน ตอกย้ำซ้ำเดิมกันไปทุกวันว่า

วัตถุประสงค์ของการบวชมีเพียงประการเดียวเป็นหลัก คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง รองลงมาก็แสวงบุญ สร้างบารมี ทั้งเนกขัมมบารมี และบารมีอย่างอื่น เจริญรอยตามเยี่ยงอย่างพระบรมโพธิสัตว์

พระบรมโพธิสัตว์ ไม่ว่าท่านจะเกิดเป็นมนุษย์ก็ยุค ก็สมัย จะอยู่ในฐานะชนชั้นไหนก็ตาม ชั้นล่าง ชั้นกลาง หรือชั้นสูง แม้กระทั่งไปเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ถึงตอนสุดท้ายเมื่อกำลังบุญส่งผล ท่านก็เกิดความคิดอยากจะออกบวช ปลดปล่อยเครื่องกังวลทั้งหลายในทางโลก เพื่อจะได้มีโอกาสว่างในการบำเพ็ญสมณธรรม

เพราะเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่จะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ หรือสลัดตนเองให้พ้นจากความทุกข์ได้ เนื่องจากเป็นชีวิตที่เรียบง่าย มีเครื่องกังวลน้อย มีอัฐบริขารเท่าที่จำเป็น มีกายและใจ มีข้อวัตรปฏิบัติ มีชีวิตที่เป็นอิสระเหมือนนกน้อยที่ล่องลอยไปบนอากาศ ที่มีแต่ปีกกับหางเท่านั้นพยุงตัวไป

เพราะฉะนั้น พระบรมโพธิสัตว์ท่านก็จะออกบวชทุกชาติ บวชแล้วก็ไม่ปล่อยวันเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ แต่มุ่งเจริญสมณธรรม ข้อวัตรปฏิบัติสำหรับสมณะ ผู้ต้องการความสงบกาย วาจา และใจ

พูดง่าย ๆ คือ ฝึกใจให้หยุดให้หนึ่ง ให้สัจจจากาม จากอกุศลธรรม ละวิตก วิจารณ์ ปิด สุข เข้าถึงเอกัคคตา บรรลุปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน กระทั่งได้สมาบัติ ๘ ทรงอภิญญา ๕ อย่างนี้ เป็นต้น ซึ่งเราก็ได้ศึกษาได้เรียนรู้กันจากตำราตำรา จากครูบาอาจารย์คนละอย่าง ขึ้นใจกันแล้วทุกคน

เหตุที่บวชได้ไม่ตลอด

ที่นี้เรามาพูดถึงในหมู่คณะของเรา ซึ่งมีเป้าหมายใหญ่ คือ การไปสู่ที่สุดแห่งธรรม เมื่อเรามีวัตถุประสงค์จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ซึ่งจะไปได้นั้นจะต้องมีบารมีมาก บารมีมากก็ต้องสั่งสมมาก แล้วก็ต้องสั่งสมให้ต่อเนื่องอย่างมาก และจะสั่งสมได้ดีที่สุดในเพศของนักบวช

การมาอยู่ในเพศนักบวชในชาตินี้ไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับเรา เป็นเรื่องเก่าที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า บวชก็เพื่อบำเพ็ญสมณธรรม ไม่ว่าจะเริ่มต้นชีวิตอย่างไรก็ตาม สุดท้ายก็ต้องออกบวช เราได้ผ่านการบวชกันมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว บางครั้งก็บวชตลอด บางครั้งก็ไม่ตลอด

ที่บวชไม่ได้ตลอดนั้น มีหลายสาเหตุ สาเหตุใหญ่ ๆ ก็คือ ไม่เอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย มีใจรักผู้หญิง ทนต่อคำแนะนำสั่งสอนตักเตือนได้ยาก เปื้อน่ายในกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ ดูเหมือนหลัก ๆ ก็จะเป็นอย่างนี้ที่นอกเหนือจากนี้เป็นเรื่องปลีกย่อย

พระธรรมวินัยคือลู่วีต

เมื่อเรามาบวชแล้ว เราต้องเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย ไม่งั้นเราจะเป็นพระที่สมบูรณ์ได้อย่างไร ธรรมวินัยนี้จะเป็นกรอบ เป็นลู่วีต ให้เราได้มีกายวาจาใจที่สงบ สะอาด บริสุทธิ์ เกลี้ยงเกล่า สงัดจากกาม และบาปอกุศลธรรม จะละวิตก วิจารณ์ ปิติ สุข กระทั่งเข้าถึงเอกัคคตาได้ และเข้าถึงพระธรรมกายในตัวได้ เข้าถึงวิชาธรรมกายได้

จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้น ต้องเข้าถึงพระธรรมกายเพียงประการเดียว เพราะต้องไปเห็นแจ้งรู้แจ้ง ถ้าไม่เห็นแจ้งไม่รู้แจ้งแล้วเราจะไป

สู้กับพญามารซึ่งปล่อยกระแสน้ำแห่งกิเลสอาสวะได้อย่างไร ต้องเห็น
แจ้งรู้แจ้งเพียงประการเดียวถึงจะสู้กับเขาได้

นั่นหมายความว่า เราก็ต้องมีกรอบของชีวิต มีลู่ของชีวิต ที่จะตะล่อม
ให้กายวาจาใจของเราสงบและหยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ ภายในก็เป็น
พระแท้ ภายนอกก็เป็นพระแท้ เป็นพระแท้ทั้งข้างนอกข้างใน

ถ้าภายในนิ่ง มั่นคง เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ก็จะขยายความสงบ
ความสำรวมอินทรีย์ออกมาทางภายนอกเอง ความสำรวมเมื่อเกิดขึ้น
ก็จะเกิดความรู้สึกสำราญใจ ใจจะเบิกบาน แซ่ซึ้ง จะมีความสุขในเพศของ
นักบวช

การที่เราเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย จึงมีความจำเป็นเพื่อตัวเรา
อย่างยิ่ง ทำอย่างนี้ก็เพื่อตัวเรา ไม่ใช่เพื่อใคร ส่วนเพื่อส่วนรวม เพื่อ
พระศาสนา หรือเพื่อผู้อื่นนั้นเป็น by-product เป็นผลพลอยได้ แต่
หลักใหญ่ ๆ เพื่อเราจะได้เข้าถึงพระธรรมกายได้เร็วขึ้น

เราอยู่ในสายตาสวรรค์

เมื่อวัตถุประสงค์ที่เรามาบวชเพื่อการนี้ ก็จะต้องรักษาพระธรรมวินัย
เอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัยในทุกหนทุกแห่ง ทั้งที่ลับที่แจ้ง แม้จะอยู่ตาม
ลำพัง หรือจะอยู่กับใครก็ตาม จะอยู่ตามป่า เขา ห้วย หนอง คลองบึง
หรือที่ไหนก็แล้วแต่ เราต้องเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย เราจะอยู่ในสายตา
ของตัวเราเอง ของหมู่คณะ ของญาติโยม และโดยเฉพาะสายตาสวรรค์
ของอดีตมนุษย์ที่มีดวงตาละเอียดกว่าเรา ของภุมเทวา เจ้าหน้าที่เขต ซึ่ง
เป็นหน้าที่ของเขาที่ต้องทำเมื่อเป็นอดีตมนุษย์แล้ว และก็ส่งต่อ ๆ กันไป
ตามลำดับ

ถ้าเราทำสิ่งที่ดี ความดีก็จะปรากฏอยู่บนสวรรค์ ความปีติภาควินิ
ใจก็จะเกิดขึ้นกับตัวเรา กำลังใจก็จะเกิดขึ้นกับหมู่คณะ หมู่คณะก็จะอยู่
อย่างเป็นสุข เพราะฉะนั้นการเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัยจึงมีความจำเป็นและ
สำคัญอย่างยิ่ง

พระธรรมวินัยคือส่วนหนึ่งของชีวิต

ในพรราชนี้ หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกรูปได้ระลึกถึงข้อนี้เป็นสำคัญ
เพราะจะทำให้หลวงพ่หรือครูบาอาจารย์ หรือพระเถระ มาเฝ้ามองดู
เราตลอดนั้น มันเป็นไปได้ ไม่ได้ และถ้าเฝ้ามองตลอด เราก็จะอดอัด ดี
ที่สุดคือ เราปลูกจิตสำนึกขึ้นมาให้รักพระธรรมวินัย ให้เอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย
โดยเห็นอานิสงส์ของการเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัยว่า สิ่งที่เราทำนั้นเพื่อ
ประโยชน์สุขของเรา เราจะได้สมหวังที่เรามาบวชในคราวนี้ นี่เป็นสิ่งที่
เราจะต้องทำให้ได้

อดีตที่ผ่านมาเราอาจจะขาดตกบกพร่อง อยู่วัดไปนาน ๆ เข้า ก็
เห็นช่องทางที่เราจะหลบหลีก ไม่เอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัยมากขึ้น ซึ่ง
ไม่ถูกหลักวิชา

ยิ่งอยู่นานไปพระธรรมวินัยก็ต้องเป็นประดุกจิวะ หรือส่วน
หนึ่งของชีวิตเรา เหมือนแขน เหมือนขา เหมือนหู ตา จมูกที่ติดอยู่
ในใบหน้าเรา โดยที่เราไม่ต้องรักษา หรือพยายามที่จะรักษา แต่ว่า
มันเป็นเนื้อ เป็นหนัง เป็นชีวิต เป็นจิตวิญญาณของเราไปแล้ว เพราะ
เวลาที่ผ่านมา เราได้บ่มอินทรีย์ด้วยความเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย
จนเป็นอัตโนมัติ

ที่ผ่านมาเราอาจจะบกพร่อง ซึ่งเรารู้ด้วยตัวของเราเองอยู่แล้ว แต่พรรษานี้ต้องทำให้สมบูรณ์ เพื่อตัวของเราเองจะได้มีความปลื้มปิติภาคภูมิใจไปทุก ๆ วันที่เราได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ เป็นสมณศากยบุตร เป็นพุทธบุตร เป็นเพื่อนาบุญ เป็นอายุพระศาสนา ที่มนุษย์เทวดาเขากราบไหว้บูชา และเป็นแหล่งแห่งความรู้ของพระลัทธิมาลัมพุทธเจ้า

หมั่นทบทวนสิกขาบท

พรรษานี้ให้ตรวจตรากายวาจาใจของเรา แล้วก็มาทบทวนสิกขาบท โดยเฉพาะในวันพระปาติโมกข์ อย่าฟังเพียงผ่าน ๆ แม้ส่วนใหญ่จะไม่เข้าใจภาษาบาลี เราก็ควรจะมาทบทวนสิกขาบท รักษาธรรมเนียมปฏิบัติเอาไว้ กับตั้งใจที่จะสมาทานสิกขาบท

ออกจากอุโบสถไปแล้ว ก็ไปทบทวนที่เป็นภาษาไทย ตรวจตราไปเรื่อย ๆ ขาดตกบกพร่องข้อไหน เราก็ทำให้สมบูรณ์ เพื่อตัวของเราเองที่จะได้บวชเป็นพระแท้ ขบฉันภัตตาหารด้วยความเป็นเพื่อนาบุญ ไม่เป็นหนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ทีเดียว กิตติศัพท์อันดีงามนี้ก็จะกระจายไปในหมู่คณะ และกระจายไปทั่วสังฆมณฑล

สังฆมณฑลต้องการแรงบันดาลใจ

ตอนนี้ สังฆมณฑลต้องการแรงบันดาลใจจากหมู่คณะใดคณะหนึ่ง แต่ว่าหมู่คณะนั้นเหมือนอยู่ในความฝันของสังฆมณฑล ยังไม่เคยเจอหมู่คณะในฝัน เราทั้งหลายจะทำความฝันนั้นให้เป็นจริง ให้หมู่คณะของเราสร้างแรงบันดาลใจในสังฆมณฑล ทั้งภายในและต่างประเทศให้เกิดการตื่นตัวที่จะเป็นพระแท้ พุทธบุตรแท้ ซึ่งนอกจากผู้ปฏิบัติจะได้รับ

ประโยชน์ ก็ยังถึงพุทธบริษัท ๔ ถึงพระศาสนา และชาวโลกที่ยังไม่รู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต เขาเชื่อในสิ่งที่ไม่ควรเชื่อ แต่สิ่งที่ควรเชื่อหรือบุคคลที่ควรเชื่อนั้นเขาไม่เชื่อ เราทั้งหลายจะเป็นแรงบันดาลใจให้เขาเกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิตอันยิ่งใหญ่ โดยการเอื้อเฟื้อต่อพระธรรมวินัย เพราะฉะนั้น ไปศึกษาให้ดีนะลูกนะ

เอื้อเฟื้อต่อกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ

นอกเหนือจากการเอื้อเฟื้อต่อพระธรรมวินัยแล้ว ยังมีกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ ซึ่งเราจะต้องเอื้อเฟื้อต่อกฎเกณฑ์นี้ด้วย เพราะเรามาอยู่รวมกันเป็นหมู่เป็นคณะใหญ่ อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นคณะใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ที่มีจำนวนพระภิกษุสามเณรมากที่สุด เป็นเรือนพันในขณะนี้ จึงต้องมีกฎ มีเกณฑ์ มีข้อวัตรปฏิบัติ เพื่อที่จะให้เกิดความอยู่เป็นสุขของหมู่คณะ

หลวงพ่อยากให้ลูกทุกคนสละความสะดวกสบาย สละความเอาแต่ใจของตัวเองออกไปเสียจากใจ สละไปเสีย เรายอมที่จะรับความไม่สะดวกสบายบ้าง ไม่ตามใจอำนาจกิเลสในใจของเราบ้าง เพื่อความอยู่เป็นสุขของหมู่คณะ ความอยู่เป็นสุขของหมู่คณะนำมาซึ่งการเข้าถึงพระธรรมกายในตัวทั้งทีมี เพราะว่าใจสบาย ใจสบายก็ง่ายต่อการเข้าถึงธรรม

อันตรายจากการไม่เอื้อเฟื้อต่อกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ

ถ้าสมมติ เราไม่เอื้อเฟื้อต่อกฎระเบียบของหมู่คณะ ที่นอกเหนือจากพระวินัย เวลาไปตักเตือน ไปแนะนำกัน เราก็จะขัดเคือง ขุ่นมัว จะน้อยใจ การกระทบกระทั่งอย่างนี้มีหลายตัวอย่างใน case study ว่า เขา

จากหมู่คณะไปเพราะตามใจตัวเอง ไม่ยอมสละความสะดวกสบาย ด้วยความคุ้นเคยในชีวิตฆราวาส เอาความตามใจนั้นมาใช้ในเพศสมณะ จึงเกิดกระทบกระทั่งกันในหมู่คณะ

เมื่อไม่ทำตามกฎเกณฑ์ที่หมู่คณะตั้งเอาไว้ ใหม่ ๆ ก็ตักเตือนกัน พอตักเตือนเข้ากิเลสในตัวก็ฟุ้งขึ้นมา ทำให้เกิดมานะทิฐิขึ้นมากในใจ ไม่อยากทำตาม ฮึดฮัด ขัดเคืองใจ แล้วก็จากหมู่คณะไป

การจากหมู่คณะไปนั้น บุญในช่วงนั้นก็ขาดตอน เมื่อบุญขาดตอน ละโลกไปแล้วก็พลัดกัน เพราะกำลังบุญไม่ทัดเทียมกัน ก็จะไปอยู่กันตามกำลังบุญ วงโคจรแห่งการเกิดก็ไม่เท่ากัน เมื่อผู้ที่เอื้อเพื่อต่อธรรมวินัย ต่อกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ เขาไปอยู่ดุสิตบุรี วงบุญพิเศษเขตใน แต่ผู้ที่ฮึดฮัด ขัดเคืองใจที่ตามใจอำนาจกิเลสในตัว เพราะถือว่าเป็นสิทธิเสรีภาพส่วนตัว เคยสะดวกสบาย พอได้รับคำแนะนำตักเตือนที่ดีแล้วขุ่นมัว ก็พลัดไปเกิดที่อื่น การเกิดในภพภูมิอื่นมีทั้งภพภูมิของสุคติและภพภูมิของอบายซึ่งวงโคจรไม่เท่ากัน เมื่อวงโคจรไม่เท่ากัน เกิดมาก็ไม่เจอหมู่คณะ

การเกิดมาไม่เจอหมู่คณะ คือ อันตรายใหญ่หลวงสำหรับผู้ที่จะมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม บ้างก็ไปเจอความเชื่ออื่นที่นอกบุญเขต เพราะความถือมานะทิฐิว่า ไม่เข้าหมู่เข้าคณะก็ได้ ไปนับถือที่ความเชื่ออื่นซึ่งสะดวกสบายกว่าก็ได้ แล้วก็จะพลัดกันไป

บางคนพลัดกันเป็นพุทธานดร บางคนพลัดกันเป็นกัป บางคนพลัดกันไปทีละหลาย ๆ กัป กว่าจะโคจรมาเจอกัน เพราะเชื่อบุญเก่าที่เคยอยู่ร่วมกันดึงดูดให้มาเจอกันอีก แต่ก็อาจจะอยู่กันคนละสถานะ อาจจะได้ไม่อยู่ในเพศของนักบวช อาจจะไม่อยู่ในเพศของกองเสปียง หรืออาจจะมา

เจอกันก็บั้นปลายของชีวิตแล้ว โอกาสจะสั่งสมบุญร่วมกันนั้นยาก เมื่อ
บารมีน้อยก็ต้องถอยไปอยู่ท้ายแถว

เพราะฉะนั้น พรราชานี้ต้องตั้งใจกันให้ดี เอื้อเพื่อต่อธรรมวินัย
เอื้อเพื่อต่อกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ สะละความสะดวงสบายตามใจตัวของ
เราเองบ้าง หรือให้มันหมดสิ้นไป เพื่อรักษาความสามัคคี ความรักในหมู่
คณะของเราให้ดี ซึ่งก็จะเป็นผลประโยชน์ต่อตัวเรา ต่อหมู่คณะ ขยายไป
ถึงสังคมชนชาติและชาวโลก

อย่าพลัดพรากจากหมู่คณะ

การมาเกิดของพวกเราไม่ใช่ง่าย วันนี้เรามาเกิดนับวันเวลาจากภพ
เก่าที่เราเกิด โดยเฉพาะสำหรับผู้ติดตามติดหมู่คณะตลอด ไม่นับผู้ที่
พลัดจากหมู่คณะไป จากการฝันในฝันก็ ๑ พุทธันดรนะลูกนะ

เกิดครั้งสุดท้ายของเรา คือ พุทธันดรที่แล้ว หลังจากพุทธปรินิพพาน
ของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ที่ ๓
ในภัทรกัปนี้ ผู้ที่ไม่ได้พลัดจากหมู่ อยู่บนโน้น ๑ พุทธันดร แล้วเราจึง
ค่อยลงมาหลังจากพุทธปรินิพพานของพระสมณโคดมพุทธเจ้าของเรา
พระองค์นี้ เราจะมาเกิดช่วงตรงนี้ มักจะไม่ได้เกิดร่วมยุคสมัยของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะว่าคนละภารกิจ

คิดให้ดีนะลูกนะว่า เราควรจะพลัดจากหมู่ หรือว่าเราจะไปพร้อม
เพรียงกันทั้งหมด พรราชานี้จะต้องเป็นพรราชาที่เราต้องตัดสินใจกันแล้ว
ละว่า เราจะเอาอย่างไร เพราะว่าเมื่อบารมีมาถึงขนาดนี้ จะมารอคอย
กันไม่ได้แล้ว จะต้องรู้ไปข้างหน้า ต้องไปพร้อม ๆ กัน

ภาพ : พิธีตักบาตร วันฉัตรมงคล
& พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๙

ถ้าเราจะไปพร้อม ๆ กันแล้ว เราต้องเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย ต้องเอื้อเพื่อต่อกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ ทำตัวให้เป็นคนว่านอนสอนง่าย รักเพศสมณะ

ถ้าเรารักเพศสมณะ มีมโนปณิธานแน่วแน่ที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม การเอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัยและกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ ก็จะไม่หนักใจ ไม่มีอุปสรรคอันใดเกิดขึ้น แต่ถ้าเรายังไม่แน่วใจ ไม่มั่นใจที่จะไปตรงนั้น เพราะอาจจะคิดว่า มันเหลือวิสัย เป็นความฝัน หรือคนอย่างเรามีบุญน้อย เราคงไปไม่ได้ เราก็อำแบบเดิมนั่นแหละ เพราะฉะนั้นก็จะพลัดจากกัน

พรราชาที่ต้องเข้มงวดกับตัวเอง

พรราชานี้จะเป็นพรราชาที่ลูกจะต้องเข้มงวดกวดขันกับตัวเองให้ยิ่งไปกว่าพรราชาที่ผ่านมา เพราะอีกนานกว่าจะลงมาอีกทีหนึ่ง ถ้าเราจะพลัดก็จะพลัดกันตรงนี้ ถ้าเราไม่พลัดเราก็จะไปพร้อมกันตรงนี้ หลวงพ่อในฐานะเป็นอธิบดีสงฆ์ก็จะเป็นผู้นำให้ลูกทุกรูปได้ไปถึงที่สุดแห่งธรรม หวังอยากให้เห็นลูกทุกรูปไปพร้อม ๆ กัน จะไม่ให้ใครตกหล่นเลยแม้แต่คนเดียว

ถ้ารักหลวงพ่อ รักตัวเอง รักที่มงาน และรักเป้าหมายมโนปณิธาน ก็ขอให้

>> เอื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย เอื้อเพื่อต่อกฎเกณฑ์ของหมู่คณะ

>> ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้เต็มที่ ปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้

>> สิ่งใดที่เป็นข้อขัดต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ก็ให้ห่างไกล

>> การกัจจันใดที่หมู่คณะมอบหมายให้ จงทำการกัจจันให้สมบูรณ์ ให้ใช้ความสามารถ ศักยภาพที่มีอยู่ในตัวเราออกมาให้เต็มที่ อย่าขยักเอาไว้ มีอะไรก็มาปรึกษาหารือกัน และใช้กำลังความรู้ สติปัญญาของเราทุ่มเทชีวิตจิตใจให้เต็มที่

>> สอนตัวเองเสมอทุกวันที่ เรามีมโนปณิธานจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม เราจะพลัดจากหมู่คณะไม่ได้ ไม่มีใครสอนตัวของเราได้ดีเท่ากับตัวของเราเอง เมื่อไรเราสอนตัวเองได้ เมื่อนั้นชีวิตในเพศสมณะจะมั่นคง และจะเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนสหธรรมิก ต่อพุทธศาสนา ต่อญาติโยม ต่อชาวโลก ต่อเทวดา และสรรพสัตว์ทั้งปวง เพราะเมื่อเราสอนตัวเองได้ เราก็จะสอนผู้อื่นได้

หลวงพ่อบำเพ็ญพร

วันนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาบุญ ที่ลูกตั้งใจที่จะประพฤติปฏิบัติอย่างดี ได้นำปัจจัย ๔ มาสร้างมหาทานบารมี ขอให้วันนี้เป็นวันแห่งความสว่างของชีวิตใหม่ที่ เราจะเริ่มต้นภายในพรรษานี้ ให้พรรษานี้เป็นพรรษาแห่งการบรรลุธรรม

ขออานุภาพแห่งบุญ บารมี รัตมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ น้อมส่งไชยพระองค์ไม่ถ้วนในอายตนะนิพพาน พระต้นธาตุตันธรรม พระพุทธเจ้าจักรพรรดิ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตเจ้าทั้งหลาย มหาปูชนียาจารย์ทุกท่าน มีพระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชา

ธรรมกาย มีคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เป็นต้น และทีมงานของพระเดชพระคุณหลวงปู่

ตลอดจนกระทั่งบาร์มี ๓๐ ทศ ที่ได้สั่งสมอบรมมาตั้งแต่ปฐมชาติ ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ สร้างบาร์มีเรื่อยมานับภพนับชาติไม่ถ้วนมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ จึงมารวมอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ให้กลั่นกายวาจาใจลูกทุก ๆ รูป ให้สะอาด บริสุทธิ์ หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร จากวิบัติ บาปศัคดีสีลธิ์ วิบากกรรม วิบากมาร อุปสรรคต่าง ๆ นานาในชีวิตให้ละลายหายสูญไปให้หมด ให้พรรษานี้เป็นพรรษาแห่งการบรรลุธรรม แห่งการเข้าถึงพระธรรมกายของลูกทุก ๆ รูป

ธรรมอันใดที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรลु ให้ลูกทุกรูปจงบรรลุธรรมนั้น จะศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้แตกฉานทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ จะเทศนาให้ไพเราะเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลาย บริสุทธิบริบูรณ์ทั้งอรรถและพยัญชนะ ใครได้ยินได้ฟังก็ให้บรรลุธรรมกาย

ความปรารถนาอันใดก็ตามที่เป็นไปเพื่อการสร้างบาร์มี ขอความปรารถนาอันนั้น จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอำนาจแห่งพระธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์จงทุกประการเทอญ ๐

